

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/191/2022.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.531/2021/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (Kovács Attila Krisztián Ügyvédi Iroda, ügyintéző ügyvéd dr. Kovács Attila Krisztián) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Fővárosi Törvényszék 21.G.42.081/2018/54-II. számú, valamint az azt helyben hagyó, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.531/2021/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel azok álláspontja szerint ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével, 26. cikkével és 28. cikkével.
- [2] 2. Az indítvány benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következőképpen foglalhatók össze.
- [3] 2.1. Az indítványozó (mint vezérügynök) és egy biztosítótársaság (a továbbiakban: alperes) között 2010. augusztusában határozatlan időre vezérügynöki szerződést jött létre, amelynek keretében az indítványozó az alperes biztosítási termékeinek értékesítését megszervezte, a biztosítási díjakat beszedte és a biztosító részére továbbította, nyilvántartást vezetett a biztosítási szerződést megkötő ügyfelekről, a szerződés adatairól, a biztosító nevében kibocsátotta a biztosítási kötvényt és rendezte a felmerült károkat. Tevékenységéért megbízási díjra volt jogosult; alvállalkozót és alügynököt is igénybe vehetett. A felek megállapodtak abban, hogy a szerződés bármelyik fél rendes felmondása folytán megszűnik; a felmondási idő 1 hónap. A szerződés rendelkezéseket tartalmazott az azonnali hatályú felmondás vonatkozásában is. A megállapodás bármely okból történő megszűnése esetén az alperes és az indítványozó kötelesek voltak elszámolni és a megszűnést követő 3

munkanapon belül az indítványozó köteles volt a közvetített biztosítási szerződésekkel kapcsolatos mindenfajta nyilvántartását az alperes részére átadni. Az indítványozó alügynöki szerződést kötött egy elektronikai cikkek adásvételével foglalkozó gazdasági társasággal, és javítói megállapodást egy másik gazdasági társasággal.

- [4] 2014 februárjában a rendes felmondás felmondási ideje tekintetében a felmondási határidőt 180 napra, azaz 6 hónapra módosították és kikötötték, hogy a szerződésben és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényben (a továbbiakban: rPtk.) írt megszűnési okokon túl a szerződés az rPtk. 228. § (2) bekezdése alapján a szerződő felek külön nyilatkozata nélkül megszűnik akkor és abban az időpontban is, ha az alperes és a szerződésben nevesített viszontbiztosítója közötti szerződés bármely okból megszűnik. Ezen megállapodás a vezérügynöki megállapodás elválaszthatatlan részét képezte.
- [5] Az indítványozó a biztosítási díjak átutalási kötelezettségét csak részben teljesítette. 2014. december 12-én az indítványozó és az alperes között ügyviteli megállapodás jött létre. Az ügyviteli megállapodásban az indítványozó elismerte a tartozását, és beleegyezett, hogy vezérügynök jutaléka a szerződés aláírását követő 47 hónapig havi 5 millió forinttal csökken a tartozás kiegyenlítésének részleteként; a 48. hónapban kerül sor a fennmaradó tartozás teljes kiegyenlítésére. Az első részlet beszámítására a 2015. január hónapban esedékes jutalékból került sor. A megállapodás tartalmazta, hogy ha a vezérügynöki megállapodás megszűnik, a megszűnést követő 5 munkanapon belül a felek kötelesek egymással elszámolni; az indítványozó köteles a biztosítási szerződésekkel kapcsolatos minden adatot és dokumentumot az alperes részére átadni.
- [6] Az alperes 2017 júniusában a vezérügynöki megállapodást rendes felmondással 2017. december 15. napjára felmondta. Az indítványozó jogi képviselője útján az alperes felmondását azzal fogadta el, hogy az alperes mint megbízó felmondás esetén köteles megtéríteni az indítványozónak a felmondással okozott kárát, mert a felmondással megfosztanak a korábban biztosított vezérügynöki jutalékból történő törlesztés lehetőségétől. Az alperes levelével tájékoztatta az indítványozót, hogy rendes felmondással került sor a szerződés megszüntetésére, a megszűnés időpontjaként a felperes által javasolt 2017. december 31. napját elfogadta, így a szerződés ezen a napon szűnt meg. Az indítványozó tartozásának kiegyenlítésére az alperes továbbra is igényt tartott, e célból a 2017. novemberi és decemberi jutalék összegét visszatartotta. Az indítványozó a hátralékos jutalékfizetési kötelezettségének ezt követően nem tett eleget.
- [7] Az indítványozó keresetében elmaradt hasznának és a 2017. november és december hónapokra őt megillető vezérügynöki megbízási díjának megfizetésére kérte kötelezni az alperest, tartozásának beszámítása és késedelmi kamat megállapítása mellett. Ennek indokaként arra hivatkozott, hogy az alperes minden alapos ok és

indokolás nélkül mondta fel a vezérügynöki szerződést. Hivatkozott arra, hogy az ügyben alkalmazandó rPtk. 483. § (1) bekezdése értelmében alapos ok nélküli azonnali hatályú felmondás esetén meg kell téríteni a megbízott kárát. Hivatkozott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság 3/2006. PJE. határozatában kimondta, hogy az rPtk. 483. §-a együttesen szabályozza a megbízási szerződés felmondásának valamennyi esetét és (3) bekezdése főszabályként úgy rendelkezik, hogy ha a megbízás felmondása bármelyik fél részéről alapos ok nélkül történt, az okozott kárt meg kell téríteni.

- [8] Az indítványozó állította továbbá, hogy a vezérügynöki szerződés létrejöttét megelőzően közte és a kereskedelmi társaság között alvállalkozói szerződés jött létre, amely értelmében a szerződés bármely okból történő megszűnése esetén a kereskedő felhagy a termékre vonatkozó közvetítői és szerződéskötési tevékenységével, valamint, hogy a kereskedő azonnal felhagy az indítványozó és a biztosító társaság szellemi tulajdonát képező jogok, ill. terméknev használatával, továbbá megszünteti a szerződéses jogviszonyt. Ennek ellenére az alperes a kereskedővel közvetlenül szerződést kötött, így az indítványozó és a kereskedő között per van folyamatban a szerződésszegéssel, valamint a felperes szellemi termékének használatával kapcsolatban. Indítványozta továbbá saját korábbi ügyvezetőjének meghallgatását a közte és az alperes közti együttműködésről, megállapodásról, valamint az ügyviteli megállapodás előkészítéséről.
- [9] Az alperes a felperes kereseti kérelmének az elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a szerződés felmondására nem azonnali hatállyal került sor, hanem felmondási jogát a szerződés szerinti rendes felmondás útján gyakorolta. Az rPtk. 483. § (3) bekezdése az azonnali hatályú, nem pedig a szerződésnek megfelelő felmondásra vonatkozik, így az indítványozó kereseti kérelmének a jogalapja nem áll meg, a felmondás során nem tanúsított jogellenes szerződésszegő magatartást, így az indítványozót kártérítés sem illeti meg. A 3/2006. PJE határozat az ügyben emiatt nem irányadó.
- [10] A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a szerződés felmondására nem az rPtk. 483. § (1) bekezdése szerinti azonnali hatállyal, hanem a 321. § (1) bekezdésében szabályozott, a felek közötti szerződés szerint került sor. Ez pedig a rendes felmondás gyakorlásához nem fűzi a kártérítés jogkövetkezményét. A bíróság megállapítása szerint az indítványozónak bizonyítania kellett volna, hogy az alperes felróható jogellenes magatartást tanúsított, amellyel okozati összefüggésben őt kár érte; erre azonban nem került sor. Az alperes nem azonnali hatályú felmondási jogot gyakorolt, így annak jogellenessége az alapos ok hiánya miatt nem állapítható meg. Mivel az általa állított jogellenes felróható alperesi magatartást és ezzel okozati összefüggésben keletkezett kártérítési igényt a perben bizonyítani nem tudta, ezért a bíróság a kereseti kérelem teljesítését, mint alaptalant elutasította. Az ügyviteli megállapodás megkötésekor az indítványozó által is elismert tartozása esedékessé vált, így a részletfizetés lehetősége már önmagában kedvezmény volt, ezért a jutalék

kéthavi összegének visszatartását nem ítélte jogszerűtlennek. A bíróság az indítványozó által előterjesztett tanúbizonyítási indítványokat azért utasította el, mert ezekkel csak a peres felek között létrejött szerződést megelőző előzetes tárgyalásokon elhangzottakat kívánta bizonyítani, amelyet azonban alperes megcáfolt azzal, hogy az általa előzetesen elkészített szerződéstervezet az indítványozó részére előzetesen megküldte, aki nem tett észrevételt rá, így az ügyviteli megállapodás ezzel a tartalommal jött létre. Az indítványozó által meghallgatni kívánt tanúk a szerződés megkötését megelőzően voltak az indítványozó vezetői, ezért a per tárgyát képező érdemi nyilatkozat tőlük nem volt várható, ugyanakkor a járványügyi helyzetre figyelemmel a per jelentős mértékű elhúzódnak eredményezte volna.

- [11] 2.2. Az indítványozó fellebbezést nyújtott be az ítélettel szemben, melyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének helyt adását, harmadlagosan jogalap fennállásának közbenső ítélettel történő megállapítását kérte. Elsődleges kérelmét arra alapította, hogy az első fokon eljáró bíróság részrehajló volt, mivel a 2020. március 3. napjára kitűzött tárgyalást megtartotta ahelyett, hogy a felek közös kérelme alapján elhalasztotta volna. A tárgyaláson az alperes jogi képviselőjével, valamint idézett tanújával megjelent, így lehetőség volt arra, hogy az indítványozó jelenléte nélkül meg nem engedett kommunikációt folytasson a bíróval, amely miatt az indítványozónak a bíróság pártatlanságába vetett bizalma elveszett. Állítása szerint a bíróság korábban a megjelent tanú meghallgatásától tette függővé az általa javasolt tanúk meghallgatását.
- [12] A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az indítványozó által állított „meg nem engedett kommunikáció csupán feltételezés ...”, arra nézve konkrét bizonyítékkal nem szolgált. A[z indítványozó ...] által kifogásolt bírói cselekményekből, amennyiben eljárási szabálysértéseknek minősülnek sem következne az, hogy az eljáró bírótól a felek közötti jogvita tárgyilagosa elbírálása nem volt várható. A fellebbezésben felhozottak nem alkalmasak a Pp. 12. § f) pontja szerinti kizáró ok fennállásának az alátámasztására, ezért (az indítványozónak ...) az eljáró bíróság kizárására irányuló kérelmét elutasító, a Fővárosi Törvényszék (...) végzésével szembeni panasza nem alapos”. A másodfokú bíróság utalt arra, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a tárgyalást nem tarthatta meg, „e kötelezettségének eleget tett azzal, hogy a (...) tárgyalást az azon megjelent tanú meghallgatása, és az alperes jogi képviselőjének nyilatkoztatása nélkül – kizárólag a felek közös kérelmének ismertetésére és új hatánap kitűzésére szorítkozva – elhalasztotta. A Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében nincs akadálya annak, hogy a bíróság a tárgyalás elhalasztásáról a tárgyaláson hozzon határozatot”. A bíróság a fellebbezést érdemben is elbírálta és az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét részben eltérő indokolással helybenhagyta.

- [13] 3. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz; indítványában a Fővárosi Ítéltábla, valamint a Fővárosi Törvényszék döntésének megsemmisítését egyaránt kérte, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének, 26. cikk (1) bekezdésének és 28. cikkének a sérelmére hivatkozva.
- [14] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét egyrészt amiatt állította, hogy az elsőfokon eljáró bíró pártatlansága – álláspontja szerint – kétségbe vonható (ld. az elhalasztott tárgyalással kapcsolatban korábban ismertettek), és ezzel sérült a tisztességes eljáráshoz való joga. Másrészt nézete szerint a bíróságok *contra legem* alkalmazták az rPtk. 483. §-át és a Legfelsőbb Bíróság 3/2006. számú Polgári jogegységi határozatát. Harmadrészt vitatta az ítéltáblának a szerződési rendelkezés írásbafoglalása kötelezettségére vonatkozó indokolását (ti. hogy ha az lett volna a szándék, hogy a részletfizetés lejárta előtt ne lehessen rendes felmondással megszüntetni a megbízási jogviszonyt, akkor azt írásba kellett volna foglalni); az rPtk. 218. § (1) bekezdésének értelmezését alaptörvény-ellenesnek tartotta. Nézete szerint a 48 hónapos részletfizetési kedvezmény időbeli korlátját képezi a rendes felmondásnak. „A *contra legem* jogértelmezés az ügy lényegére hatott ki és elvonta (az indítványozó ...) jogalapját az általa hivatkozott jogsértés érdemi vizsgálatától. Erre hivatkozással megtagadta a másodfokú bíróság az indítványozott tanú meghallgatását és ezáltal is sérült a tisztességes eljáráshoz való jog”.
- [15] Az indítványozó nézete szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt joga miatt sérült, mert „a keresetben előadott és a fellebbezési eljárásban is érvényesített jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás elmulasztására alapozott másodlagos kérelmünket elmulasztotta értékelni mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság”.
- [16] Az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének és 28. cikkének sérelmét az indítványozó abban látta, hogy nézete szerint a bíróság alapos ok nélkül figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot és a szerződésben foglaltakat.
- [17] 4. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [18] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető, jogorvoslati jogát kimerítette; az indítvány megfelel az Abtv. 52. § (1) bekezdése foglalt feltételeknek.
- [19] 4.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján akkor lehet az Alkotmánybírósághoz fordulni, ha a bíróság döntése „az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti”. Az Alkotmánybíróság – többek között – már a 3121/2015. (VII. 9.) AB határozatában rögzítette, hogy „mindazok az indítványi elemek, melyek nem Alaptörvényben biztosított jog sérelmét állítják, hanem valamely államcél vagy egyéb alaptörvényi rendelkezés megsértésének megállapítására irányulnak, alkotmányjogi

panasz keretében nem bírálhatók el.” {Lásd: Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabály, amely nem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére önmagában hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani. {Ld. pl. legutóbb 3138/2024. (IV. 12.) AB végzés, Indokolás [17]; a korai döntések közül 3350/2012. (XI. 19.) AB végzés, Indokolás [4]}.

[20] Az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak, címzettje nem az indítványozó, ezért alkotmányjogi panaszt sem lehet közvetlenül erre alapítani. Ezért ezzel az alaptörvényi rendelkezéssel összefüggésben érdemi vizsgálat lefolytatásának nincs helye {Ld. pl. 3075/2024. (II. 23.) AB végzés, Indokolás [26]; 3039/2020. (II. 24.) AB végzés, Indokolás [22]}.

[21] 4.2. Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Ez alternatív feltétel, bármelyik megléte indokot ad a befogadásra. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének a sérelméhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság kialakult, számos döntésében megfogalmazott gyakorlatához képest alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdést az indítványozó nem fogalmazott meg. Ebből következően a testület a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az indítványban felhozott érvek következtében felmerülhet-e olyan szempont, amely alapján megkérdőjelezhető, hogy a bírói döntések megfelelnek az Alaptörvénynek.

[22] 4.3. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is utal azon gyakorlatára, mely szerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {3170/2014. (VI. 3.) AB végzés, Indokolás [8]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {Ld. 3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}”. „A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény [...] fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panáson keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú

bírósággá válna [...]. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]-[14]}.

- [23] 4.4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog a peres felek iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében. A pártatlanság kérdését objektív és szubjektív nézőpontból egyaránt vizsgálni kell. A pártatlanság egyrészt azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság tagjai személyes előítéletektől mentesek legyenek, másrészt – objektív nézőpontból vizsgálva – megvan-e a pártatlanság megfelelő látszata {ld. 3046/2019. (II. 16.) AB határozat, Indokolás [54]; a határozat visszautal a következő döntésekre: 3109/2013. (V. 17.) AB végzés, Indokolás [7]; 3343/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [19]}.
- [24] Az indítványozó a Pp. 12. § f) pontjára („az, akitől az ügy tárgyilagossága megítélése egyéb okból nem várható), relatív kizárási okra alapította a bíró kizárására irányuló indítványát, amelyben a bíróság pártatlanságát amiatt kérdőjelezte meg, mert az eljáró bíró és az alperesi tanú az ő jelenléte nélkül találkozhatott és esetlegesen kommunikálhatott egymással. Az indítványozó ezen indítványát a Fővárosi Törvényszék végzésben elutasította, mely döntéssel a Fővárosi Ítéletábróla a fellebbezés tárgyában hozott ítéletében egyetértett. A jelen ügyben tehát két bíróság egybehangzóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy megalapozhatja-e a bíró elfogultságát az indítványozó által törvényellenesnek tartott eljárási cselekmény. A jelen ügyben az Alkotmánybíróság annak megítélését, hogy egy, a bíróságok által jogszerűnek minősített eljárási cselekmény vezethetett-e a bíró elfogultságára, olyan kérdésként azonosította, amelyet a 4.3. pontban kifejtettek alapján nem vizsgálhat.
- [25] A bíróságok *contra legem* jogértelmezését állító indítványi elemek kapcsán az Alkotmánybíróság emlékeztet korábbi döntésére, mely szerint az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében egy *processzuális* alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. A testület ugyanakkor nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes

eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal még az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás sem alapozza meg önmagában az alkotmányellenességet, tehát pusztán a jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság nem vizsgálja {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]-[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]-[40]}.

- [26] 4.5. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdéséhez kapcsolódóan az Alkotmánybíróság megállapítása szerint az indítványozó nem indokolta meg, hogy mennyiben sértette jogorvoslathoz való jogát az, hogy nézete szerint a bíróságok nem vizsgálták a jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás elmulasztására alapozott másodlagos kereseti kérelmét.
- [27] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint, hacsak nem azonosíthatóak egyértelműen az egyes kereseti kérelmek, az eljáró bíróságra hárul annak megállapítása, hogy a keresetben megjelölt jogszabályi rendelkezések jelenthetnek-e önálló kereseti kérelmet, vagy csak a kereset többoldalú alátámasztására hivatott érvek. Jelen ügyben a bíróságoknak azt kellett megítélnie, hogy az rPtk. 4. § (4) bekezdésére hivatkozás önálló keresetnek tekinthető-e vagy az rPtk. 483. §-ához kapcsolódó érvelés kiegészítése. A bíróság ezen döntését az Alkotmánybíróság az Indokolás 4.3. pontjában kifejtettek alapján nem vizsgálhatta; különös tekintettel arra is, hogy az indítványozó kártérítés megfizetése iránt nyújtotta be keresetét, mely vonatkozásban az eljáró bíróságok nemcsak azt állapították meg, hogy az alperes magatartása nem ütközött az rPtk. 483. §-ába, hanem azt is, hogy az indítványozó nem bizonyította, hogy őt kár érte.
- [28] Az Alkotmánybíróság végzésének 4.4. – 4.5. pontjában foglaltak alapján megállapítható, hogy az indítványnak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelmére alapozott része nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási követelménynek.
- [29] Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)-(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdésének *a)* pontjára, 29. §-ára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjára tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2024. december 3.

Dr. Patyi András s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró